

«Adreça desconeguda», un duel dramàtic commocionant

Javier Lázaro i Francesc Vilalta porten a escena l'obra de Kathrine Kressmann Taylor sobre l'ascens del nazisme i el trauma humà del primer terç del segle XX

Javier Lázaro i Francesc Vilalta protagonitzen l'obra | Cedida

"Poc temps abans de la guerra, uns amics meus alemanys, cultes, intel·lectuals, amb bon cor, van tornar a Alemanya després de viure als Estats Units. En un període molt curt, van convertir-se en nazis fanàtics. Es negaven a escoltar la més mínima crítica contra Hitler. En una visita que van fer a Califòrnia van trobar-se un antic amic seu pel carrer, un antic amic íntim que era jueu. No hi van voler parlar. Li van girar l'esquena quan ell va voler abraçar-los. Com pot ser que passi una cosa com aquesta?, em vaig preguntar. Què ha fet que canviïn tant, els seus cors? Què els ha fet arribar a demostrar tanta crueltat??.

Kathrine Kressmann Taylor explicava aquest episodi com l'espurna de la motivació per escriure l'obra "Adreça desconeguda", la història de dos amics a qui els hi creix el turment a mesura que el nazisme es vigoritza a Europa.

L'obra, publicada el 1955, es situa en el context de l'ascens de Hitler a través d'una relació epistolar entre dos amics i socis d'una galeria d'art de San Francisco; l'alemany Martin Schulse i el jueu Max Eisenstein, dos personatges a qui se'ls hi desgasta l'amistat per culpa dels avatars polítics i socials de l'Europa d'abans de la Segona Guerra Mundial.

Entre el novembre de 1932 i el març de 1934, Max li envia al seu amic Martin 12 cartes des de San Francisco. Martin, des de Munic, li envia a Max sis cartes. Un dels dos envia una missiva final que mai arribarà al seu destinatari.

Imatge de l'obra Adreça desconeguda Foto: cedida

A les comarques de Ponent, Max i Martin són Javier Lázaro i Francesc Vilalta, actors balaguerins que han portat a escena l'obra de Taylor sota la direcció de Jesús Agelet. Tots tres han aconseguit una producció delicadament incòmoda per a l'espectador, que és arrossegat per un clima de tensió *in crescendo* que augura un final dramàtic, com acaba passant.

Lázaro i Vilalta saben mantenir l'atmosfera en un cara a cara interpretatiu que compta amb un intel·ligent joc de llums i l'atrezzo just per reblar l'esperit dramàtic de l'obra. Dues butaques, un menorà i un penjador amb dos abrics, un d'ells amb una banda nazi que esglaia, és tot el que necessiten per fer reviure el sofriment del primer terç del segle XX amb poc més d'una hora, el temps just per evitar que el ritme decaigui.

Estrenada l'agost del 2020 al monestir de Santa Maria de les Franqueses, l'obra es manté en cartellera actualment pel gaudi de l'espectador i com a testimoni d'una època fosca que cal recordar i difondre, en especial als joves.